

8. BRÉF.

SAMBAND VIÐ MEISTARANA Í HUGLEIÐINGU.

12. september 1920

Leitin að markinu.

Í dag tókum við nýtt efni til meðferðar, þ.e.a.s. meistarana og hvernig unnt er að nálgast þá fyrir atbeina hugleiðingariðkunar. Ég veit, að það er ykkur hjartfólgið mál eins og öllum þeim er fylgja ljósinu hið innra af einurð. Og ég mun leitast við að fjalla þannig um það, að ykkur finnist við lok þessa bréfs, að þeir hafi aldrei fyrr staðið ykkur eins ljóslifandi fyrir hugskotssjónum og þið skiljið betur mikilvægi þess að nálgast þá, aðferðin virðist ykkur einfaldari og afleiðingarnar af sambandi við þá svo augljósar, að þið kostið kapps um að verða þess aðnjótandi sem allra fyrst.

Eins og áður skulum við skipta efninu í nokkra kafla:

1—Hvað eru meistararnir?

2—Hvað felur samband við þá í sér?

a—Frá sjónarmiði nemans.

b—Frá sjónarmiði meistarans.

3—Aðferðir til að nálgast meistarana með hugleiðingu.

4—Fimm merki þess, að samband hafi náðst.

Alls staðar í heiminum kannast menn við hina knýjandi þörf einstaklingsins til að líta upp til einhvers sér æðri og vitrari. Jafnvel þeir sem ekki viðurkenna tilveru meistaranna leita hugsjónar klæddrar í form á jarðneska sviðinu. Ef til vill ímynda þeir sér sjálfa sig sem menn fullkominna athafna eða sjá æðstu hugsjón sína í einhverjum miklum mannvini, afburða vísindamanni eða frægum listamanni. Sjálfur er maðurinn ófullkominn og aðeins brot af stærri heild, og þar af stafar þessi ákafa þrá hans til að leita einhvers sér máttarmeiri. Hún knýr hann aftur til miðbiks verundar sinnar og út á braut heimhvarfsins til alsjálfsins. Ávallt verður glataði sonurinn að rísa upp og snúa aftur til föður síns, og innra með honum blundar ætíð minningin um föðurgarð og dýrðina sem þar er að finna.

En mannshugurinn er þannig í eðli sínu, að leitinn að ljósinu og hugsjóninni hlýtur óhjákvæmilega að reynast bæði löng og ströng. „Nú sjáum vér svo sem í skuggsjá í óljósri mynd, en þá augliti til auglitis“ – stöku sinnum bregður fyrir leiftursýn af öðrum og máttugri verum en okkur sjálfum þegar við lítum inn um glugga er við göngum framhjá á leið okkar upp vindustigann. Þær rétta okkur hjálparhönd og hvetja okkur með klingjandi raust til að berjast áfram ótrauð ef við viljum klífa tindinn að fótum þeirra.

Við skynjum umhverfis okkur fegurð og ljóma sem við getum enn ekki notið; þetta hvarflar inn á sjónarsvið okkar, og á háleitum augnablikum snertum við dýrðina, en jafnskjótt missum við aftur af henni og sökkvum á ný ofan í sortann sem hjúpar okkur. En við vitum, að fyrir utan og lengra fram undan er eitthvað eftirsóknarvert. Og við lærum að skilja þá leyndardómsfullu þverstæðu, að við getum því aðeins komizt í snertingu við þetta ytra undur, að við leitum inn á við þangað til við finnum vitundarmiðjuna sem sveiflast í samræmi við tíðni þessarar óljóst skynjuðu dýrðar og hinna geislandi sálna er kalla sig eldri bræður okkar. Við náum ekki markinu nema við fótumtroðum ytri hjúpana sem hylja innri kjarnann, og við finnum ekki guðinn í öllu fyrr en við höfum náð valdi yfir formunum og sveigt þau undir stjórn guðsins hið innra, því að það eru einmitt þessir hjúpar sem dylja innri guðinn sjónum okkar og reisa múr á milli okkar og þeirra er náð hafa því stigi, að guðinn í þeim er orðinn öllum ytri formum yfirsterkari.

Hinn mikli vígsluhafi er lét sér um munn fara orðin sem ég vitnaði til áðan sagði ennfremur: „Nú er þekking mín í molum, en þá mun ég gjörþekkja eins og ég er sjálfur gjörþekktur orðinn.“ Framtíðin gefur það fyrirheit öllum þeim sem leggja sig í líma, þjóna af óeigingirni og ástunda dulfræðilega hugleiðingu, að þeir fái síðar að kynnast þeim er þegar gjörþekkja hvern leitanda. Í þessu felst von hugleiðingarnemans. Meðan hann berst, sigrar og bíður ósigra, þolir og þreyir og leggur á sig dag eftir dag hina örðugu þjálfun í hugstjórn og fasthygli, fylgjast með honum af innri sviðunum þeir sem þekkja hann og veita framförum hans athygli með hlýrri samúð.

Gleymið ekki fyrri hlutanum af boðskap vígsluhafans þar sem hann bendir á leiðina til að dreifa myrkrinu og komast í kynni við hina máttugu. Hann leggur áherzlu á, að brautin til ljóss og þekkingar verði einungis fetuð með kærleika. Hvers vegna? Vegna þess að kærleikurinn er lokamark allra, og það er á braut hans sem samruninn verður að veruleika. Til að fá fræðilegt orðalag yfir það sem oft er aðeins óljós kennd getum við sagt sem svo: – Það er með því að ná hliðstæðri sveiflutíðni við geisla kærleika og vizku eða guðdómsgeislann, að komið er í snertingu við lávarða kærleikans og meisturum samúðarinnar kynnst af eigin raun, og ennfremur verður þá vitundarsamband við hina máttugu og alla bræður okkar á hvaða stigi sem er að raunbirtri staðreynd.

Þetta er brautin sem við verðum öll að feta, og aðferðin til þess er hugleiðingariðkun. Lokamarkið er fullkominn kærleikur og vizka, þrepin í stiganum eru að hefja sig úr einni sviðsdeild í aðra í heimunum þrem, leiðin er dulfræðileg hugleiðing, og launin eru samfelld vitundarþensla sem kemur mannum stig af stigi í samband við sál sína, önnur sjálf, meistarann er bíður hans með eftirvæntingu, samlærisveina og háproskaðri vígsluhafa sem hann snertir innan áru meistarans unz hann að endingu stendur frammi fyrir höfuðvígjandanum eina, fær inngöngu í hinn leynda stað og hlýtur lausn ráðgátu þeirrar er liggur að baki sjálfri vitundinni.

14. september 1920

Hvað eru meistararnir?

Nú komum við að næsta efni okkar, sambandi við meistarana í hugleiðingu, og þá væri kannski lærdómsríkt að byrja á nokkrum megin staðhæfingum varðandi meistarana og stöðu þeirra á braut þróunarinnar. Þær snerta fyrsta atriðið eða „Hvað eru meistararnir?“ Þannig munu lesendur þessara bréfa fá einhverja hugmynd um stöðu meistaranna, alhliða þroska þeirra og starfsaðferðir. Að sjálfsögðu koma hér ekki fram margar nýstárlegar upplýsingar. En oft hættir okkur til að sjást yfir það sem mestu máli skiptir og við þekkjum bezt, og stundum á skynsemiseigind okkar erfiðast með að gera sér ljósa grein fyrir því.

Meistari vizkunnar er maður sem tekið hefur fimmtu vígsluna. Það þýðir með öðrum orðum, að vitund hans hefur orðið fyrir slíkri þenslu, að hún umlykur nú einnig fimmta ríki náttúrunnar eða ríki andans. Hann hefur unnið sig upp úr fjórum lægri ríkjunum: – steinaríkinu, jurtaríkinu, dýraríkinu og ríki mannsins – og með hugleiðingariðkun og þjónustu hefur hann víkkað vitundarkjarna sinn svo mjög, að hann felur orðið í sér andlega sviðið.

Meistari vizkunnar er maður sem flutt hefur vitundarstillingu sína úr þrem frumkjörnum persónuleikans – sem orsakalíkaminn lykur um – upp í þrjá frumkjarna andlegu þrenndarinnar. Hann er í meðvituðum skilningi andi-innsæi-óhlutbundinn hugi eða *atma-buddhi-manas*, og þessar eigindir eru ekki lengur blundandi og óvirkjaðar hjá honum, heldur fullþroskaðar og hertar í eldi reynslunnar. Eins og áður er sagt, hefur þessu verið áorkað með hugleiðingariðkun.

Meistari vizkunnar er maður sem hefur ekki einungis fundið þríhljóm sálarinnar, heldur einnig hinn fullnaða samhljóm mónadsins og hefur því náð valdi á öllum tónstiganum frá lægstu lífsstigum upp á mónadsviðið. Þetta þýðir í dulfræðilegri merkingu, að sköpunargeta hans er nú þroskuð til fulls og hann getur ómað tón hvers sviðs og skapað á því. Þessi hæfileiki til að finna tóna mónadhljómsins og hagnýta þá til sköpunarstarfa þroskast fyrst og fremst með því að ástunda dulfræðilega hugleiðingu og þjóna mannkyninu með kærleika.

Meistari vizkunnar er maður sem náð hefur valdi á lögmálum heimanna þriggja og getur stjórnað öllu sem fram fer í sviðsdeildum þeirra. Með því að læra að þekkja lögmál hugarins í hugleiðingariðkun víkkar hann þau smátt og smátt þar til þau renna saman við lögmál alheimshugarins eins og þau raunbirtast á lægri sviðunum. Hann nær valdi á lögmálum hugarins með ástundun dulfræðilegrar hugleiðingar og beitir þeim í þjónustulífinu sem sönn þekking hlýtur óhjákvæmilega að leiða til.

Meistari vizkunnar er maður sem brautskráður er úr sal lærdómsins og sal vizkunnar. Hann hefur lokið hinum fimm námsstigum í sal vizkunnar og ummyndað lægri *manas* í tæran og ómengaðan huga, breytt löngunum í innsæi og

geislað vitund sína með Ljósi hins hreina anda. Þetta getur enginn gert nema með aga hugleiðingarþjálfunarinnar.

Meistari vizkunnar er maður sem gengið hefur úr skugga um, að samfjöllun er staðreynd. Þeirrar þekkingar hefur hann aflað sér fyrir tilstuðlan skynfæranna fimm sem hann hefur samfjallað í tvö, og er það hástig þroska í þessu sólkerfi. Í hugleiðingariðkun hefur hann aðhæft hið flatarmálsfræðilega viðmiðunarskyn sitt og lært rétt gildismat, en með því útrýmir hann allri blekkingu og sér raunveruleikann. Hugleiðingariðkun og sú innri fasthygli sem hún leiðir af sér vekur vitundina til skilnings á gildi formsins og réttri hagnýtingu þess. Þannig kynnist hann raunveruleikanum, og heimarnir þrír geta ekki framur villt honum sýn.

Meistari vizkunnar er maður sem skilur merkingu vitundar, lífs og anda. Hann ratar greiðustu leiðina að „brjósti föður síns á himnum“. Þessa beinu braut finnur hann í hugleiðingariðkun.

Meistari vizkunnar er maður sem hefur umbreytt sjálfum sér úr fimm í þrjá og þremur í tvo. Hann er orðinn að hinni fimmarma stjörnu, og á þeirri stundu sem það gerist sér hann hana leiftra fyrir ofan höfuðvígjandann eina og ber kennsl á hana hjá jafningjum sínum. Í dulfræðilegum skilningi hefur hann helgað þrenndina og notað hana sem hornstein að musteri Salómons. Og jafnvel musterið hefur hann skynjað sem takmörkun, brotist úr þrísund þess og komizt upp í þrenndina. Hann hefur jafnan fylgt dulfræðilegu aðferðinni, þ.e.a.s. hann hefur stigið hvert skref vitandi vits og með fullri þekkingu á eðli þess. Hann kynnist merkingu hvers takmarkandi forms, og síðan tekur hann við stjórninni og beitir lögmálunum á sviðunum sem formið nær til. Hann hefur vaxið upp úr hverju forminu af öðru og fleygt hinum gömlu jafnóðum til að taka við nýjum. Þannig hefur fórn og dauði formsins jafnan fylgt þróun hans. Hann lærir að sjá takmarkanir þess, og það verður að deyja og hverfa til að lífið hið innra geti svifið til hæða. Krossfesting og dauði er ævinlega undanfari brautar upprisunnar er síðan liggur að fjallinu þaðan sem uppstigningin á sér stað. Í hugleiðingariðkun lærir hann að meta gildi

lífsins og takmarkanir formsins, og fyrir atbeina þekkingar og þjónustu er lífið losað úr öllum viðjum.

Meistari vizkunnar er maður sem valið hefur sér það hlutskipti að dveljast um kyrrt á plánetu okkar í því skyni að hjálpa meðbræðrum sínum. Allir sem tekið hafa fimmtu vígsluna eru meistarar vizkunnar, en þeir dveljast ekki undantekningarlaust hér áfram til að starfa sem þjónendur mannkynsins. Margir þeirra hverfa á brott til annarra verkefna þýðingarmeiri en veraldarþjónustu eða af ámóta mikilvægi. Í augum almennings hefur hugtakið „meistari vizkunnar“ fengið þá merkingu, að það séu þeir fullnumar sem verða kyrrir á jörðinni og takmarka sig vegna mannkynsins er þokast fram á við í hinna völdugu flóðbylgju þróunarinnar. Með hugleiðingariðkun hefur hinn máttugi náð marki sínu, og með hugleiðingariðkun eða vinnu við hugsanaefni og huglíkami mannanna afkastar hann starfi því sem hraðar ferlirás þróunarinnar.

Meistari vizkunnar er maður sem tekið hefur fyrstu vígsluna er tengir hann hinu völdugra bræðralagi á Síriusi. Eins og ég hef áður sagt ykkur, er hann vígsluhafi á fyrsta stigi innan stærri stúkunnar. Hann hefur náð vitundarþenslu sem veitir honum snertingu við margar af deildum sólkerfisins. Nú bíða hans gífurlegar vitundarþenslur er um síðir munu hefja hann upp fyrir kerfislega vitund á enn víðfeðmara og völdugra tilverustig. Hann þarf að læra undirstöðuatriði kosmískrar hugleiðingar er opna mun honum aðgang að umlykjandi alvitund sem við höfum engin tók á að skilja eða ímynda okkur.

Meistari vizkunnar er maður sem starfað getur *vitandi vits* sem fruma í líkama þess himneska manns er hann tilheyrir. Hann skilur lögmálin sem stjórna heildum og heildissálum. Sjálfur stjórnar hann heildissál - heildi á braut heimhvarfsins mynduðu úr lífum margra jarðarbarna - og honum er ljóst hvar hann er staðsettur í kerfislíkamanum. Hann veit hvaða orkustöð í líkama himneska mannsins veldur því, að hann og heildi hans hafa samræma sveiflutíðni, og hann fer eftir ákveðnum lögmálum þegar hann á samskipti við önnur heildi innan sama líkama. Hver athugull nemi mun gera sér grein fyrir gildi hugleiðingar til undirbúnings þessara starfa, því að með

hugleiðingariðkun hefur maðurinn sig upp yfir aðskilnaðarkenndina og nær dulfræðilegum skilningi á einingu sinni við aðrar lífverur.

Meistari vizkunnar er maður sem treyst hefur verið fyrir vissum máttarorðum sökum starfs þess er hann hefur leyst af hendi. Fyrir tilstuðlan þessara orða getur hann beitt lögmálinu að fleiri þróunarleiðum en hinni mannlegu einni, og með þeim vinnur hann í samstarfi við meginþátt athafnarorku Logossins. Þannig sameinast hann vitund þriðja Logossins. Ennfremur gera máttarorðin honum kleift að aðstoða við sköpunarstarf kerfisins og viðleitni annars Logossins til að ná samruna, og hann lærir að skilja innri verkanir lögmáls þyngdaraflsins (eða aðlöðunar og fráhrindingar) sem liggur að baki allri starfsemi annars meginþáttar Logossins. Og með orðunum vinnur hann í samstarfi við fyrsta Logosinn, og þegar hann tekur sjöttu og sjöundu vígsluna – það gera raunar ekki allir fullnumar – lærir hann merkingu viljans eins og honum er beitt í núverandi sólkerfi. Máttarorðin eru látin í té munnlega og fyrir atbeina dulskyggningáfunnar, en vígsluhafinn verður sjálfur að finna þau um leið og hann öðlast atmíska vitund. Þegar svo er komið, að atmísk vitund er í þroskun með innsæið til grundvallar opnast vígsluhafanum aðgangur að þekkingarforða mónadsins, og þar lærir hann máttarorðin. Þessi hæfileiki bærir ekki á sér fyrr en lávarður heimsins hefur snortið hann með sprota vígslunnar. Þannig eykur meistari vizkunnar enn þekkingu sína með því að leggja stund á hærri stig dulfræðilegrar hugleiðingar. Vitund hans er ekki kyrrstæð, heldur víkkar hún með degi hverjum. Og hann vinnur markvisst að þenslu hennar.

Meistari vizkunnar er maður sem áunnið hefur sér þann rétt að starfa með æðstu valdhöfum helgistjórnarinnar á þessari plánetu og í tengslum við hliðstæða stjórnendur á tveim öðrum plánetum er samskipti hafa við hnattkeðju okkar. Þegar hann hefur tekið fleiri vígslur getur hann komizt í snertingu við alla sjö Plánetulogosana og starfað með þeim, ekki aðeins þeim þrem er stjórna skyldum hnattkeðjum. Þá lykurlitund hans orðið um allt hlutlaga sólkerfið.

Ég gæti talið upp enn fleiri skilgreiningar og skýrt málið lengur fyrir ykkur, en þetta verður að nægja.

Stigið sem meistarinn hefur náð er hátt, en aðeins í afstæðum skilningi, og þið megið ekki gleyma, að honum virðist það sjálfum mjög lágt þegar hann er kominn á það, vegna þess að þá hefur hann samanburð við nýjar viðáttur er birtast sjónum hans. Hver vitundarþensla, hvert þrep í stiganum sýnir vígsluhafanum áður óþekktan heim er hann þarf að sigrast á og herra þrep sem bíður hans. Á sama hátt er hver vígsla einungis undirbúningur annarra og æðri stiga, og aldrei kemur sú stund, að leitandinn geti numið staðar og hafi náð hinztu fullkomnun - hvort heldur hann er venjulegur maður, vígsluhafi, meistari, chohan eða Búddha. Jafnvel sjálfur Logosinn er leitandi, og meira að segja sú hin völduga verund er hann þráir að sameinast sækist eftir annarri sér æðri.

Það sem fer fram innan sólkerfisins á sér einnig stað á alveraldlegu þreplögunum, og allir sigrar sem unnir eru hér verða að vinnast aftur á mælikvarða alveraldarinnar. Þessi hugmynd eflir innblástur og vaxtarþrá, en ekki örvilnun og þreytu. Leitandinn hlýtur umbun erfiðis síns við hvert skref fram á við, fögnuðinn sem fólgin er í vaxandi skilningi.

Á morgun skulum við snúa okkur að hagnýtari hlið málsins og tala um manninn sem stefnir að þessu háleita markmiði.

16. september 1920

Hvað samband við meistarann felur í sér.

Í dag komum við að öðrum kafla þessa áttunda bréfs okkar, og við þurfum að fjalla um efnið frá tveim hliðum – sjónarmiði meistarans í stuttu máli og sjónarmiði nemans er gera þarf fyllri skil.

Við höfum í þessum bréfum gefið nokkra hugmynd um hið umfangsmikla verkefni sem bíður mannsins er ætlar sér að ná lokamarkinu. Mikill hluti fræðslunnar er miðaður við þá sem komnir eru á það stig þróunarinnar er nefnist braut reynslunemans. Og hér komum við að atriði því er varðar innra samband meistara og lærisveins.

Það skiptist í fjögur stig, og í hverjum áfanga brautarinnar kemst maðurinn nær meistara sínum en áður. Þessi fjögur stig taka við hvert af öðru frá því að neminn er fyrst tekinn til þjálfunar og þangað til hann

er sjálfur orðinn fullnumi.

Þau eru sem hér greinir:

a-Tímaskeiðið þegar hann er reynslunemi.

b-Tímaskeiðið þegar hann er viðurkenndur lærisveinn.

c-Tímaskeiðið þegar hann er orðinn nákominn meistaranum eða í innræðum skilningi „sonur meistarans“.

d-Tímaskeiðið þegar þrjár seinustu vígslurnar eru teknar og hann veit, að meistarinn og hann eru eitt. Þá er hann „hinn elskaði lærisveinn meistarans“ – eins og Jóhannes í guðspjöllum biblíunnar.

Þessi tímaskeið stjórnast af tvennu:

a-Áþekkri sveiflutíðni.

b-Karma.

Og í öllum þeirra er aðalatriðið hversu fær maðurinn er um að þroska með sér *heildisvitund*.

Í annarri sviðsdeild æðri hugarins sjáum við spegilmynd þess er birtist á háleitustu sviðum sólkerfis okkar.

Og hvað er það?

Þar eiga aðsetur sitt hinir sjö máttugu himnesku menn, og frá formrænu sjónarmiði er hver þeirra samsettur úr heildissálum, en þessar heildissálir aftur á móti úr einstökum vitundareiningum manna og engla.

Í annarri sviðsdeild hugræna sviðsins eru heildi þau sem tilheyra meisturunum ef svo má að orði kveða. Þessi heildi eru lífmögnuð frá atómísku sviðsdeildinni þar sem meistararnir eiga aðsetur sitt þegar þeir raunbirtast mannkyninu til hjálpar. Á sama hátt eiga himnesku mennirnir uppsprettu lífs síns á hinu atómíska sviði sólkerfisins er við nefnum *adi* eða fyrsta sviðið.

Heildin eru mynduð umhverfis meistara sem lykur um þau með áru sinni, og þau eru hluti af vitund hans. Í þeim er fólk sem er á sama sálargeisla eða mónadgeisla og meistarinn. Það þýðir, að tvenns konar nemar koma þar við sögu:

1-Þeir sem eru að búa sig undir fyrstu eða aðra vígsluna, en þær eru teknar á geisla sálarinnar.

2-Þeir sem eru að búa sig undir þriðju eða fjórðu vígsluna, en þær eru teknar á mónadgeislanum. Hér

sjáið þið orsök þess, að fólk er stundum flutt af einum geisla yfir á annan. Að vísu er þar ekki um raunverulegan flutning að ræða, en það hefur þó í för með sér, að maðurinn fer í heildi annars meistara. Þetta gerist eftir aðra vígsluna.

Þrennt sem reynsluneminn stefnir að.

Á tímasteiðinu meðan maðurinn er reynslunemi þarf hann að þroska með sér þrennt:

1-Hæfileika til að ná snertingu við heildi sitt eða með öðrum orðum að þjálfna næmi sitt fyrir sveiflutíðni heildisins er hefur einhvern sérstakan meistara sem brennidepil. Í fyrstu nær hann snertingunni sjaldan og með löngu millibili. Á fyrri hluta reynslutímans meðan hann er í athugun getur hann aðeins skynjað og haldið sveiflutíðni heildisins (sem er sveiflutíðni meistarans) örskamma stund í senn. Á háleitum augnablikum tengist hann meistararann og heildinu, og yfir gervalla verund hans flæða þessar hárfínu sveiflur og svífa síðan til hæða um leið og heildislitur hans gýs upp. Þá slakar hann á, sígur niður aftur og missir sambandið. Líkamir hans eru ekki orðnir nógu fagaðir og sveiflutíðni hans ekki nógu stöðug til að halda þessu lengi.

En með tímanum verða snertingarnar tíðari – það er algerlega undir nemanum sjálfum komið hversu fljótt það gerist – og hann fer að geta haldið háu sveiflutíðninni lengur í senn og rennur ekki eins skjótt aftur niður í venjulegt ástand. Svo kemur að því, að hægt er að treysta honum til að halda snertingunni sæmilega stöðugri. Þá flyzt hann upp á annað stigið.

2-Hæfileika til abstrakt hugsunar er honum einnig ætlað að þroska með sér eða getu til að tengjast æðri huganum fyrir milligöngu orsakalíkamans. Hann verður að læra að notfæra lægri hugann aðeins sem tæki er gerir honum kleift að komast upp í æðri hugann þar til vitundarstilling hans er orðin rótföst í orsakalíkamanum. Þá tengist hann óhlutbundnu þreplögnum þaðan. Í rauninni getur hann ekki komizt í snertingu við meistarann fyrr en hann

er orðinn fær um þetta, því að neminn verður eins og ykkur hefur verið sagt að hefja sig af sjálfsdáðum úr sínum heimi (neðri sviðunum) upp í veröld hinna máttugu (efri sviðin).

Nú, þetta tvennt – hæfileikinn til að ná snertingu við meistarann og heildi hans og hæfileikinn til að flytja vitundarstillingu sína upp í orsakalíkamann og snerta óhlutbundnu þreplögin þaðan – er óumdeilanlega ávöxtur hugleiðingariðkunar, og það munuð þið hafa séð af fyrri bréfunum í þessu safni. Það er óþarfi að endurtaka fyrri fræðslu nema benda enn einu sinni á, að hæfileikinn til að halda hærri sveiflutíðni stöðugri eykst við einbeitta hugleiðingariðkun og einhugula skyldurækni í daglega lífinu, en í henni koma áhrif hugleiðingarinnar einmitt fram. Aftur og aftur vil ég leggja áherzlu á hin einföldu sannindi, að það er einungis *áþekk sveiflutíðni* sem laðar manninn að æðra heildinu er hann tilheyrir, meistarannum sem er honum eins konar fulltrúi geisladrottins hans, heimsfræðaranum er leiðir hann inn í launhelgarnar, hinum eina höfuðvígjanda sem leysir hann úr seinustu fjötrumum, og orkustöð þeirri í líkama hins himneska manns sem hann er hluti af. Það eru verkanir lögmáls aðlöðunar og fráhrindingar á öllum sviðum sem hefja guðlega lífið upp úr steinaríkinu, jurtaríkinu og dýraríkinu, leysa hinn blundandi guðdóm úr takmörkunum í ríki mannsins og tengja einstaklinginn guðlegu heildi sínu. Sama lögmálið frelsar hann úr fjötrum efnisfínni forma og kemur í kring samruna hans við lífgæfa frumlind sína, líkama geisladrottinsins sem mónad hans tilheyrir. Af þessum sökum er það hlutverk reynslunemans að samstillja sveiflur sínar tíðni meistarans, hreinsa þrjú grófari starfstæki sín þannig að þau myndi enga hindrun þegar snertingin á sér stað og ná því valdi yfir lægri huga sínum, að hann stífli ekki lengur niðurstreymi ljóssins frá hinum þrígreinda anda. Með þeim hætti leyfist honum að snerta þrenndina og heildið í sviðsdeild þeirri á sviði æðri hugarins er hann tilheyrir með fullum rétti og vegna karma síns. Öllu er þessu áorkað með hugleiðingariðkun, og það liggur engin önnur leið að markinu.

3-Það þriðja sem reynsluneminn þarf að gera er að búa sig þannig úr garði bæði geðrænt og hugrænt, að hann viti og geti sannað, að hann eigi eitthvað til að gefa heildinu sem hann er tengdur í innræðum skilningi. Takið þetta til umhugsunar: – það er stundum lögð of rík áherzla á allt sem nemanum muni falla í skaut þegar hann nái stigi viðurkennds lærisveins. Ég minni ykkur eindregið á það hér, að enginn nær slíkri viðurkenningu fyrr en hann hefur eitthvað að gefa, eitthvað fram að færa er auka mun á fegurð heildisins, efla hjálargetu þess í þágu mannkynsins og auðga litskrúðið sem einkennir það. Þetta má gera á tvo vegu sem hafa gagnvirk áhrif sín á milli:

a-Auka og bæta innihald geðlíkamans og huglíkamans með námsástundan og hagnýtingu þess sem lært er,

b-Notfæra þetta í þjónustu við mannkynið á jarðneska sviðinu og sýna þannig helgistjórninni sem fylgist með nemanum, að hann hafi eitthvað að gefa. Hann verður að sýna og sanna, að hann hafi einungis löngun til að þjóna og láta gott af sér leiða, en ekki að hrifsa til sín og eiga allt sjálfur. Aflvaki þessa lífs aðdráttar til að miðla öðrum verður að vera hugsjónir þær sem neminn kemst í snertingu við þegar hann hugleiðir og innblástur þess niðurstreymið frá efri hugrænu þreplögnum og búddhíska sviðinu er dulfræðileg hugleiðing leiðir af sér.

Þegar reynsluneminn hefur þroskað með sér þetta þrennt og háu sveiflurnar sem hann kemst í snertingu við eru orðnar tíðari og stöðugri, þá stígur hann næsta skrefið fram á við og gerist *viðurkenndur lærisveinn*.

Viðurkenndur lærisveinn.

Annað tímаскеiðið þegar maðurinn er orðinn viðurkenndur lærisveinn er sennilega eitt hinna örðugustu á gervallri endurholdgunarbrautinni. Að því stuðlar margt:

Hann er orðinn óaðskiljanlegur hluti af heildi meistarans og þar af leiðandi innan áru hans, svo að meistarinn umlykur hann sífellt með vitund sinni. Þetta þýðir, að neminn verður að halda hinni háu sveiflutíðni

stöðugri. Og ég vildi gjarnan, að þið hugsuðuð nánar út í það atriði. Það er alltaf erfitt að ná föstum tókum á svo hröðum sveiflum, og iðulega hefur það í för með sér mögnun á öllum þáttum í eðli mannsins, enda geta afleiðingar hennar birzt með ýmsum kynlegum hætti, einkum í byrjun. En ef neminn á að verða fær um að veita viðtöku krafti þeim er streymir frá sprota vígslunnar þarf hann að búa sig undir það smám saman og geta staðið stöðugur og fetað brautina ótruflaður þegar sveiflumögnunin beinist að honum frá meistaranum.

Hann verður að ná þeim sjálfsaga að hleypa ekki inn í vitund sína neinu sem skaðað getur heildi hans eða er í andstöðu við sveiflutíðni meistarans. Þegar hann fær fyrst inngöngu í heildið innan áru meistarans er honum haldið í yzta hring hennar þangað til hann hefur lært að hrinda samstundis frá sér hverri hugsun og hvöt sem er ósamboðin æðra sjálfinu og því skaðvænleg fyrir heildið. Fyrr getur hann ekki komizt í nánara samband, heldur verður að vera hægt að loka umsvifalaust fyrir neikvæð áhrif frá honum.

En með tímanum hreinsar hann sig enn betur, þroskar með sér heildisvitund og fer að hugsa um þjónustu í heildislegum skilningi, og ára hans fær smátt og smátt á sig blæinn sem einkennir áru meistarans unz litir þeirra blandast og neminn hefur áunnið sér rétt til að vera „þrýst að hjarta meistara síns“. Síðar mun ég skýra fyrir ykkur hvað þessi orð þýða í dulfræðilegri merkingu, en það verður ekki fyrr en við komum að kennslustarfi meistarans. Eins og er læt ég nægja að segja, að „viðurkenndur lærisveinn“ þokast jafnt og þétt nær miðbiki heildisins og finnur stöðu sína og hlutverk innan samheildarinnar. Það er þýðingarmeira að finna þjónustuhlutverkið sem manni er ætlað en stöðu sína í þrepstiga þróunarinnar, því að um hana er nemanum nokkurn veginn kunnugt. En þjónustuhlutverkið nær yfir langt tímaskeið og bendir að lokum til þess hvaða braut maðurinn muni feta eftir fimmtu vígsluna.

Sonur meistarans.

Nú komum við að þeim tímamótum í lífi lærisveinsins er hann nær hinu langþráða marki að teljast „sonur meistarans“. Þá er hann orðinn varanlegur hluti af vitund meistara síns og það í *meðvituðum* skilningi.

Gagnvirk samskiptin milli meistara og lærisveins fullkomnast óðum, og lærisveinninn er orðinn fær um að tengjast meistaranum vitandi vits og hvenær sem hann æskir þess til að ganga úr skugga um hugsanir hans, áform, óskir og vilja. Þetta getur hann vegna þess að sveiflutíðni hans er orðin áþekk tíðni meistarans, og hinar misræmu sveiflur er áður útilokuðu hann frá nánara sambandi eru nú að mestu horfnar. Hann hefur hreinsað starfstæki sín svo rækilega, að hugsanir hans og hvatir valda meistaranum engum óþægindum lengur og raska ekki sveiflutíðni heildisins. Hann hefur þreytt prófið og staðizt það. Þjónustulíf hans á jarðneska sviðinu er orðið einbeittara og fullkomnara, og með degi hverjum eflir hann getu sína og hæfileika til að gefa.

Allt þetta snertir samband hans við meistaran og heildissálina, en kemur ekkert vígslum við. Þær eru annars eðlis. Það er hægt að taka vígslu án þess að vera „sonur meistara“. Aftur á móti er lærisveinsstigið persónuleg tengsl er stjórnast af karma og skyldleika, en ekki stöðu mannsins innan helgistjórnarinnar. Gerið ykkur það vel ljóst. Dæmi eru til um menn sem hafa gert sig hæfa til vígslu án þess að tengjast nokkrum meistara.

Þetta síðara stig sambandsins við meistaran að teljast „sonur“ hans er þrungið sérkennilegum unaði og veitir ennfremur viss forréttindi. Lærisveinninn fer þá að geta létt sumum byrðunum af herðum meistarans og losað hann við ýmis ábyrgðarstörf, þannig að hann geti einbeitt kröftum sínum að stærri verkefnum. Af þessu stafar áherzlan sem jafnan er lögð á þjónustu, því að án hennar tekur maðurinn engum framförum. Hún er lykillinn að sveiflutíðni annars óhlutbundna þreplagsins.

Á þriðja tímaskeiðinu ráðfærir meistarinn sig við „son“ sinn og leggur áætlanir sínar í samráði við hann. Með þeim hætti þroskar hann dómgreind lærisveinsins og felur honum einnig nokkuð af sínum eigin störfum.

Fjórða og seinasta tímaskeiðið á braut lærisveinsins er fátt hægt að segja um. Þá nálgast maðurinn lokamarkið og nær æ nánari snertingu við heildi sitt og helgistjórnina. Og nú er hann sjálfur farinn að velja sér nema og mynda heildi. Í fyrstu munu þau eingöngu

starfa á geðrænu og jarðnesku þreplögunum og lægra hugræna sviðinu. Eftir fimmtu vígsluna umlykur hann þau með áru sinni og sömuleiðis heildi það er tilheyrir honum á sálrænu þreplögunum. Þetta kemur þó ekki á neinn hátt í veg fyrir, að hann sé áfram eitt með meistara sínum og heildi hans, en aðferðin til að samtvinna allar þessar einingar heyrir undir leyndarmál vígslunnar.

Af þessu munuð þið fá einhverja hugmynd um réttindi þau og máttaröfl sem maðurinn ávinnur sér smám saman á braut reynslunemans og braut vígslunnar. Leiðirnar til þroskunar eru ætíð hinar sömu: – dulfræðileg hugleiðing og þjónusta, innra líf hugbeitingar og ytra líf hagnýtingar, innri hæfileiki til að komast í snertingu við hið æðra og ytri hæfileiki til að leita tjáningar í helgu líferni, innri geislun frá andanum og ytri ljómi frammi fyrir mönnum.

17. september 1920

.Enda þótt efni það sem við höfum verið að ræða undanfarna daga sé ekki eins tæknilegs eðlis og sumt af fræðslunni er ég hef látið ykkur í té í fyrri bréfunum, fylgir því sérstök sveiflutíðni sem gerir að verkum, að þetta áttunda bréf bókarinnar mun höfða einna sterkast til lesandans.

Við höfum borið fram staðhæfingar varðandi meistarana og stöðu þeirra innan kerfisáætlunarinnar, og við höfum minnzt lauslega á ýmislegt sem samband við meistara felur í sér frá sjónarmiði lærisveinsins. Við höfum komið að raun um, að samband þetta skiptist í fjögur aðalstig og verður æ nánara allt frá því er neminn fær fyrst snertingu við meistarann og heildi hans stöku sinnum og þar til hann er kominn inn í miðbik árunnar þétt að hjarta kennara síns. Í dag skulum við athuga lítillaga hvað þessi stigvaxandi umbreyting útheimtir af hálfu meistarans.

Sambandið milli meistarara og lærisveins.

Eins og ykkur hefur einatt verið sagt, er það birta ídveljandi ljóssins sem beinir athygli meistarans fyrst að væntanlegum nema. Þegar ljósið er komið á visst skærleikastig, efnasamsetning líkamanna hefur náð

tilskilinni fágun, áran sérstökum litblæ og sveiflurnar ákveðinni tíðni, og þegar líf mannsins byrjar að óma í dulfræðilegum skilningi í heimunum þrem (þann óm má greina í þjónustulífi hans), þá byrjar einhver af meisturunum að prófa hann með því að beina hærri sveiflutíðni en hann er vanur að líkömum hans og athuga hvaða viðbrögð hún vekur hjá honum.

Val meistarans á lærisveinum ákvarðast af karmískum tengslum fortíðarinnar, geislunum sem hann og þeir eru á og þörf yfirstandandi tímabils. Starf meistarans er margslungið og áhugavert og byggist á vísindalegum skilningi mannlegs eðlis, en það er ekki hægt að tala nema um vissar hliðar þess í útræðri merkingu.

Hvað er nú það sem meistari þarf að gera við lærisvein sinn? Með því að telja upp nokkur helztu atriðin fáum við einhverja hugmynd um hversu umfangsmikið verkefnið er:

Hann þarf að venja nemand á að hækka sveiflur sínar þangað til hann getur haldið hárrí tíðni samfelld, og þá þarf hann að aðstoða hann við að staðga þessa sveiflutíðni í líkömum sínum.

Hann þarf að hjálpa nemanum að flytja vitundarstillingu sína úr lægri frumkjörnum persónuleikans upp í æðri frumkjarna andlegu þrenndarinnar. Hann þarf að fylgjast með nemanum meðan hann er að mynda farveginn milli æðri og lægri hugans og læra að nota hann. Þessi farvegur eða *antakarana* tekur síðar við af orsakalíkamanum sem tengiliður hins æðra og lægra. Orsakalíkaminn eyðist að lokum er neminn tekur fjórðu vígsluna, og eftir það er honum frjálst að skapa sér raunbirtingarlíkama.

Hann aðstoðar sérstaklega við lífmögnun orkustöðvanna og sér um, að þær séu vaktar til starfa á réttan hátt, og seinna hjálpar hann nemanum að hagnýta þær vitandi vits og beina straumi innra eldsins í nákvæmri flatarmálsrás frá mænurótinni upp í höfuðstöðina.

Hann hefur umsjón með starfi nemans á hinum ýmsu sviðum og gerir skýrslur um verk þau er hann innir af hendi og hversu langdræg áhrif hins talaða orðs eru af vörum hans. Í dulfræðilegri merkingu má segja, að það séu áhrifin á innri sviðunum af tóni nemans í útræðu lífi.

Hann vikkar vitund nemans á marga vegu og þroskar hæfni hans til að umlykja og snerta aðrar sveiflur en mannkynsins, skilja vitund annarra þróunarleiða en hinnar mannlegu og fara um önnur svið en það jarðneska.

Hann byrjar á að búa nemann undir fyrstu vígsluna. Hún fer fram þegar neminn hefur þroskað með sér getu til að halda vissri sveiflutíðni í ákveðinn tíma, en tímalengdin ákvarðast af því hversu lengi hann þarf að standa frammi fyrir lávarðinum er veitir fyrstu tvö vígslustigin. Þessu er áorkað með þeim hætti, að sveiflutíðni nemans er hækkuð með vissu millibili, sjaldan í fyrstu en síðan æ tíðar unz hann þolir betur þrýstinginn af tíðni meistarans og getur haldið háu sveiflunum lengur. Tímalengdin sem krafizt er heyrir að sjálfsögðu undir leyndarmál fyrstu vígslunnar, en þar að kemur, að neminn verður fær um að halda háu tíðninni nógu lengi í einu til að geta staðið frammi fyrir hinum máttuga drottni meðan vígsluathöfnin fer fram. Þegar hann er snortinn með sprota vígslunnar staðgast þessi háa tíðni, þannig að auðveldara verður fyrir hann að búa sig undir næsta stig og hækka sveiflur sínar enn meira.

Hann þroskar einnig getu nemans til að starfa sem meðlimur heildis. Hann fylgist með verkun hans og gagnverkun innan heildisins og samverkun við aðrar einingar þess. Hann beinir alhygli sinni að orsakalíkama nemans, þenslu hans og þroskun, og hann kennir honum að skilja lögmál síns eigin eðlis og lögmál stórheimsins sem hliðstæður þeirra samkvæmt samsvörunarlögmálinu.

Nú mætti vel fjalla um hvert þessara atriða í löngu máli sem reynzt gæti bæði lærdómsríkt og áhugavert fyrir lesandann, enda þótt ekki séu teknar nema fáar hliðar á starfi meistarans, en fyrir mér vakir aðallega að fræða ykkur um þær sem lúta að fyrri tímaskeiðunum á braut lærisveinsins áður en hann kemst í náið samband við meistara sinn. Þá beinir meistarinn athygli sinni mestmegnis að honum:

a-Á nætturnar meðan hann er utan jarðlíkamans.

b-Á hugleiðingarstundum hans.

Hvort meistarinn fær tækifæri til að inna af hendi hið vísindalega verk við lærisvein sinn fer eftir

Því hversu vel hugleiðingariðkun nemans gengur og að hve miklu leyti honum tekst að loka fyrir áhrif lægri sviðanna og komast í snertingu við hin æðri. Hugleiðingarnemar myndu verða furðulostnir og ef til vill missa móðinn ef þeir gerðu sér grein fyrir hve sjaldan hugleiðingariðkun þeirra skapar rétt skilyrði til að kennarinn sem fylgist með þeim geti fengið fram viss áhrif. Því oftast sem það gerist, þeim mun meiri verða framfarirnar, og þannig er hægt að leiða hann næsta skrefið áfram. Þetta atriði fræðslunnar þarf að leggja áherzlu á, því að það verður nemanum hvatning til frekari ástundunar. Ef hann skapar ekki sjálfur hin réttu skilyrði getur meistarinn lítið gert. Lykillinn að hverri framför er viðleitni mannsins sjálfs ásamt meðvituðum skilningi á verkinu sem vinna þarf og einbeitingu að því. Þegar neminn leggur sig í líma og gefst aldrei upp fær meistarinn tækifæri til að sjá um sinn þátt starfsins.

Ef neminn iðkar hugleiðingu sína af dulfræðilegri nákvæmni samtengir hann þrjú grófari starfstækin, og ég vil enn vekja athygli ykkar á því, að meistarinn getur ekki farið að beina orku sinni að líkömum nemans fyrir en samtengingu er náð. Jafnvel þótt útgáfa þessa bréfasafns hefði engin önnur áhrif en þau að efla löngun nema til að iðka rétta hugleiðingu, myndi verkið ekki hafa verið unnið fyrir gýg. Sú viðleitni myndar grundvöll fyrir gagnvirk samskipti milli meistara og lærisveins.

Við skulum nú athuga lauslega tímáskeiðin fjögur sem við minntumst á í gær þegar við ræddum sambandið milli meistara og lærisveins:

Meðan maðurinn er á braut reynslunemans er hann að mestu leyti látinn afskiptalaus og verður ekki var við, að meistarinn veiti honum athygli nema stöku sinnum. Enda þótt sálinni sé fullkunnugt um stöðu hans á brautinni er efnisheili hans lítt móttækilegur fyrir æðri snertingu, en hafi hann náð sambandi við sál sína eða meistara jarðvist eftir jarðvist má vera, að honum sé það ljóst í heilavitund sinni. Um þetta atriði er ekki hægt að gefa neina algilda reglu, því að það er algerlega einstaklingsbundið.

Eins og þið vitið, býr meistarinn sér til örsmáa mynd af reynslunemanum og geymir hana í vissum

neðanjarðarstöðvum í Himalaja-fjöllunum. Myndin er tengd nemanum með segulmagni og sýnir allar sveiflur og tilbrigði í eðli hans. Hún er gerð úr geðrænu og hugrænu efni og endurspeglar hverja hræringu í þeim tveim líkömum og sýnir hvaða litblær er ríkjandi, svo að meistarinn getur gengið úr skugga um framfarir nemans með því að líta á hana og dæmt um hvenær hæfilegt sé að leyfa honum að komast í nánara samband.

Við og við skoðar meistarinn myndina, ekki mjög oft í fyrstu, vegna þess að framfarirnar eru hægfara á byrjunarstigunum, en eftir því sem skilningur hugleiðingarnemans eykst og hann fer að geta hjálpað til vitandi vits gefur meistarinn honum meiri gaum. Um leið og hann athugar myndina beinir hann orku sinni að henni og nær þannig vissum tilgangi, örvar líkami nemans á sama hátt og síðar gerist þegar vígslusprotanum verður beint að orkustöðvum hans og starfstækjum.

Loks rennur upp sú stund er meistarinn sér á myndinni, að neminn getur orðið haldið hinni tilskildu sveiflutíðni og hefur útrýmt óæskilegu efni úr líkömum sínum og náð vissri litadýpt. Þá getur hann hætt á – því að áhætta er það – að hleypa reynslunemanum inn fyrir ummálshring áru sinnar. Við það gerist hann viðurkenndur lærisveinn.

Á tímaskeiðinu þegar maðurinn er viðurkenndur lærisveinn er starf meistarans í sambandi við hann afar athyglisvert. Neminn er fenginn í hendur þroskaðri lærisveinum sem kenna á námskeiðum undir handleiðslu meistarans, og þótt hann sæki enn almennar kennslustundir í fræðslusal meistarans hlýtur hann jafnframt stórauðna þjálfun á öðrum sviðum.

Í fyrstu notar meistarinn einkum fjórar aðferðir:

a-Öðru hverju „þrýstir hann nemanum að hjarta sér“ þegar framfarir hans verðskulda það. Þetta er innræð lýsing á mjög merkilegri reynslu sem neminn verður fyrir. Að lokinni kennslustund í fræðslusalnum eða meðan á óvenju vel heppnaðri hugleiðingu stendur þegar neminn hefur náð sérstakri sveiflutíðni dregur meistarinn hann að sér frá ummálshring árunnar inn að miðbiki vitundar sinnar. Þannig veitir hann nemanum feiknalega vitundarþenslu um stundarsakir og samstillir hann miklu hærri sveiflutíðni en hann á

að venjast.

Af þessum sökum er hugleiðingariðkun bráðnauðsynleg. Og lærisveinninn hlýtur ríkulega umbun erfiðis síns er hann öðlast slíka reynslu.

b—Meistarinn hagnýtir liti þegar hann beinir orku sinni að starfstækjum nemans og gerir honum þannig kleift að hraða mjög framförum sínum. Það er ekki að ófyrirsynju sem áherzla er lögð á litina. Þeir geyma leyndardóm forms og raunbirtingar, og þá gátu verður dulfræðingurinn að ráða. Ennfremur þarf neminn að búa yfir þekkingu á þeim til að geta fylgzt með áhrifum þeirra á líkama sína og aðstoðað meistarann vitandi vits í verki hans. Hugsið um þetta.

c—Með vissu millibili hjálpar meistarinn nemum sínum að ná snertingu við aðrar þróunarleiðir, til dæmis hina máttugu engla og tíva, lágstæðari byggjendurna og formgervisverurnar. Það hefur engar hættur í för með sér þegar nemarnir eru verndaðir af áru meistarans. Eftir að neminn er orðinn vígsluhafi er honum kennt að ná sambandi af eigin rammleik og þá með tilhlýðilegum varúðarráðstöfunum.

d—Meistarinn stjórnar verkinu við að örva orkustöðvarnar í líkömum nemans og vekja innri eldinn. Hann veitir nemanum fræðslu um merkingu og tilgang þeirra og hvernig þær eigi að snúast með fjórviðri hreyfingu, og hann kennir honum að fást við þær vitandi vits og með fullri þekkingu á lögmálinu þangað til þær eru komnar á það stig, að óhætt er að örva þær með sprota vígslunnar. Fleira er ekki unnt að láta í té varðandi þetta atriði enn sem komið er

Hér hef ég aðeins minnzt lauslega á sumt af því sem meistarinn þarf að gera við lærisveina sína. Ég ræði ekki um lokaáfangana á braut lærisveinsins. Við leiðum alla áfram stig af stigi, og enn er fátt um viðurkennda lærisveina, hvað þá æðri vígsluhafa. En ef hægt er að hraða framförum reynslunema með því að fá þá til að leggja meiri rækt við hugleiðingariðkun, þjónustu og hreinsun líkamanna, þá kemur að því, að frekari fræðsla verður veitt. Hvað þýðir að gefa leiðbeiningar sem neminn getur enn ekki notfært sér? Við sóum ekki tíma okkar í að vekja vitræna forvitni hjá þeim sem við

leitumst við að hjálpa. Þegar neminn hefur gert sig hæfan til þess, hreinsað starfstæki sín og hækkað sveiflutíðni sína nægilega, getur ekkert komið í veg fyrir, að hann öðlist alla vitneskju. Um leið og hann opnar dyrnar og víkkar farveginn mun ljós og þekking streyma inn.

Á morgun skulum við byrja á þriðja kafla þessa bréfs, aðferðum til að nálgast meistaran með hugleiðingu. Ég mun fjalla þar um hugleiðingaraðferðir sem auðvelda snertingu, en þið megið aldrei gleyma, að huglægum vaxtarþroska verður ætíð að vera samfara líf hlutlægrar þjónustu. Að öðrum kosti verður samband ekki leyft. Meistarinn hefur einungis áhuga á þeim sem komið geta að gagni innan heildissálarinnar og *hjálpað*.

19. september 1920

Í dag getum við snúið okkur að seinustu tveim köflunum og rætt þá í einu lagi. Þeir fjalla um aðferðir til að nálgast meistarana og hlutlæg merki þess, að samband hafi náðst við þá, þ. e. eins og þau birtast í hinum þrem heimum mannlegrar þróunar. Sumt af því sem vikið verður að er ykkur þegar kunnugt, en annað er venjulegur nemi ef til vill ófróður um.....

Við höfum í bréfasafni þessu talað um nemann sjálfan og skerf hans til viðleitninnar. Við höfum einnig minnt á markmið hans og – afar lauslega – form og aðferðir sem stuðlað geta að sigri. Ennfremur höfum við rætt orðið helga, liti og tóna sem hjálpargögn til hugleiðingar og gefið smávísbendingar er leitt geta nemann á rétta slóð ef hann íhugar þær í þögn hjartans. Loks höfum við reynt að auðvelda honum aðgang að meisturunum með því að sýna honum fram á, að þeir séu raunverulega til og nátengdir honum á æðri sviðunum.

Hvað eigum við þá eftir? Að benda á fimm merki um samband við meistarana sem neminn þarf ekki að efast um, að hann fái sjálfur að sannreyna, svo framarlega sem hann leitast við að móta líf sitt samkvæmt reglum þeim er ég hef gefið ykkur í þessum bréfum. Ef hann skapar rétt skilyrði af sinni hálfu, hlítir settum reglum og stefnir ávallt að reglufestu, rósemi og þeirri innri fasthygli er geymir leyndardóm æðri tilverustiga, þá mun hann öðru hverju og æ tíðar vakna

til nýs skilnings og vitneskju. Sú vitneskja verður honum ytri viðurkenning innri árangurs og sýnir, að hann er á réttri braut. En ég vil benda á það enn einu sinni, að þessi árangur næst ekki fyrr en eftir langa þjálfun, harða baráttu, stöðugan sjálfsaga hins þriggreinda lægri manns og helgaða þjónustu í þágu mannkynsins.

Aðferðir til nálægingar og afleiðingar hennar.

Aðferðirnar til nálægingar skiptast í þrjá aðalflokka, en fimm merki þess, að hún hafi tekist, getum við bent á. Aðferðirnar þrjár eru þessar:

- 1–Helguð þjónusta.
- 2–Kærleiki er birtist í vizku.
- 3–Vitsmunabeiting.

Að vísu eru þetta aðeins þrjár hliðar á einu og sama máli. Það er virk einhygli sem leitar tjáningar í mannkynsþjónustu með kærleika og vizku. En birting hennar mótast af hverjum einstaklingi. Sumir bera ytri hjúp vitsmuna og aðrir kærleika, en áður en lokamarkinu er náð verða vitsmunirnir að vera grundvallaðir á kærleika og sömuleiðis er hætt við, að kærleikur án hugrænnar þroskunar og dómgreindar reynist jafnvægislaus og óhyggilegur. Bæði kærleikur og vizka þurfa að tjá sig í þjónustu áður en þau ná fullum blóma. Nú skulum við athuga þessar þrjár aðferðir hverja í sínu lagi og minnst á hugleiðingu þá er hæfir hverri þeirra:

Helguð þjónusta.

Þetta er aðferð mannsins sem kann að beita lögmálinu, leið dulfræðingsins, og undirstöðuatriði hennar koma fram í raja-yoga.

Eins og þið vitið, þýðir orðið „helgun“ í frummerkingu sinni, að maðurinn gefur alla verund sína á vald eins drottins eða stjórnanda. Það þýðir, að tilbiðandinn lýtur þeim sem hann þráir að sameinast í algjerri undirgefni. Það þýðir, að hinn þriggreindi maður helgar sig gersamlega verkinu sem vinna þarf. Það þýðir, að maðurinn verður að neyta allrar orku sinnar til að sveigja hvern líkama undir stjórn sálarinnar og ná fullkomnu valdi yfir hverju sviði og sviðsdeild. Það

þýðir, að hann þarf að öðlast skilning á öllum þróunarleiðum og formum hins guðlega lífs á þessum sviðum og sviðsdeildum í því eina augnamiði að leggja sitt af mörkum til að hin mikla áætlun helgistjórnar ljóssins nái fram að ganga. Aðferðin felst í að kasta sér af lífi og sál út í það starf að þjálfra og þroska líkamina og gera þá að sem hæfustum tækjum til þjónustu. Ef til vill er þetta torsóttasta leiðin sem til er. Hún hlýtur óhjákvæmilega að snerta hvert einasta svið lífsins. Allt verður að lúta stjórn lögmálsins. Hugleiðingarformið verður þriggreint:

a-Lögmálin sem stjórnin jarðlíkamanum þarf að taka til athugunar. Sú athugun mun leiða af sér stranga ögun hans. Hann verður notaður til þjónustu einvörðungu og þess vegna samstilltur og þroskaður eins ört og framast er unnt.

b-Neminn rannsakar geðlíkamann vísindalega og öðlast skilning á lögmálum *vatnsins* (í dulfræðilegri merkingu). Hann mun læra að skilja hvað felst að baki orðunum: „Og hafið er ekki frammar til“, og haf storma og ástriðna mun hverfa fyrir glerhafi er endurspeglar þátt innsæisins í sléttri kyrrð. Geðlíkaminn mun einnig notaður til þjónustu einvörðungu, og neminn mun komast að raun um, að staða hans í þriggreindum smáheiminum samsvarar stöðu hans innan stórheimsins. Hann mun og skilja dulfræðilega merkingu þess, að geðlíkaminn er eina ódeilanlega einingin í hinu þriggreinda lægra eðli og hagnýta þá staðreynd í ákveðnu augnamiði. Hugsið um þetta.

c-Þá mun neminn rannsaka stöðu lægri hugans innan kerfisáætlunarinnar og þroska með sér dómgreind. Það eru sérstök dulfræðileg tengsl milli dómgreindar og elds, og á sama hátt og Logosinn lætur starf sérhvers manns hljóta eldskírn verður smáheimurinn að gera slíkt hið sama í smærri stíl. Logosinn prófar mennina í fimmtu umferð dóms og aðskilnaðar, og smáheimurinn þreytir sína prófraun í fimmta og seinasta áfanga þróunar sinnar eins og áður er vikið að og lýst í þessum bréfum. Máttaröfl hugarins verða hagnýtt út í yztu æsar til að stuðla að því, að áætlun þróunarinnar nái fram að ganga – fyrst í vaxtarþroska mannsins sjálfs, síðan á starfsvettvanginum þar sem

hann leitar tjáningar og loks í samskiptum hans við aðrar einingar mannkynsins þegar hann gerist vegleiðandi þeirra og þjónn.

Sjáið þið hvar samfjöllunin kemur fram? Fyrst er föst einhyglin, aðal dulfræðingsins, blönduð vizku og kærleika er spegla hið æðra líf í skuggsjá geðlíkamans, og síðan eru vitsmunirnir þvingaðir til að þjóna sálinni í einhugulli viðleitni lífmagnaðri af kærleika og vizku. Ávöxtur alls þessa verður hinn sanni yogi.

Og hér vil ég vekja athygli ykkar á því, að sannur yogi er sá sem samtvinna hugleiðinguna smátt og smátt daglegu lífi sínu eftir að hann hefur æft hana reglubundið á ákveðnum tímum og fylgt föstum formum, þannig að hann dvelst að lokum í órofnu hugleiðingarástandi frá morgni til kvölds.

Hugleiðing er aðferðin til að komast í snertingu við æðri vitund. Þegar snertingin er orðin að samfelldu sambandi hefur hugleiðing í þeirri merkingu sem þið skiljið orðið gegnt tilgangi sínum. Með þessari fyrstu aðferð vinnur dulfræðinemin sig frá ummálshringnum að miðjunni, frá hinu hlutlæga til hins huglæga, frá forminu til lífsins innan þess. Af áherzlunni sem raja-yoga leggur á jarðlíkamann og hyggilega stjórn mannsins á honum gerir dulfræðingurinn sér ljóst mikilvægi jarðneska starfstækisins og hversu gagnslaus öll þekking hans er ef hann hefur engan jarðlíkama til að tjá sig í og þjóna mannkyninu. Þetta er leið fyrsta geislans og tengdra eða skyldra geislagreina hans.

Kærleikur og vizka.

Önnur aðferðin er greiðasta leiðin fyrir mannkyn þessarar plánetu. Hún er geislagrein samfjöllunargeisla hliðstæðrar sveiflutíðni er hlýtur hlutlæga raunbirtingu í sólkerfi okkar. En ég vil láta þess getið, að kærleikurinn sem hugleiðingarnemin á annarri brautinni reynir að þroska með sér er ekki hin tilfinningasama kennd sem mest er rætt um undir því nafni. Það er ekki dómgreindarsnauður kærleikur sem hvergi sér takmarkanir og viðurkennir enga galla. Það er heldur ekki sú tegund kærleiks er kemur fram í óhyggilegri afstöðu til allra lifandi vera og reynir ekki að ráða bót á neinu sem aflaga fer. Ekki er það sá

kærleikur sem sópar öllu fólki inn í einn þjónustuflokk og lokar augunum fyrir því, að mennirnir eru mishæfir og standa ekki allir á sama þroskastigi. Oft vill það sem kallað er kærleikur ekki viðurkenna þrepstiga þróunarinnar, heldur skipar öllum í sömu sveit sem jafningjum. Hvað frumeðli snertir eru auðvitað allir jafnir, en ekki á núverandi þroskastigi, og þjónustugeta mannanna er mismunandi.

Sannur kærleikur eða vizka er glöggskyggn á takmarkanir hvers forms og neytir allrar orku sinnar til að hjálpa ídveljandi lífinu að losa sig úr fjötrum. Hann gerir hyggilegan greinarmun á þeim sem aðstoðar þarfnast og hinum er ekki þurfa á henni að halda. Hann hefur næma heyrn og sér hugsanir hjartans, og hann leitast í sífellu við að sameina alla starfendur á sviði veraldarþjónustu í eina heild. Það tekst ekki með því að reika í blindni, heldur krefst það dómgreindar og vizku, hæfileika til að greina sundur gagnstríðar sveiflur og skipa þeim í fleiri en einn flokk. Of mikil áherzla hefur verið lögð á það sem nefnt hefur verið kærleikur - eins og maðurinn túlkar þá kennd á núverandi þroskastigi sínu - en of lítil á vizku sem er kærleikur er leitar tjáningar í þjónustu og tekur tillit til hins dulfræðilega lögmáls, þáttar tímans og stöðu einstaklingsins á braut þróunarinnar.

Þetta er leið annars geislans og tengdra eða skyldra geislagreina hans. Síðar verður hún samfjöllunarleiðin og felur allt í sér, bæði raja-yoga, kristilega dulspeki og aðrar brautir sem liggja að markinu.

Vitsmunabeiting.

Hér er röðin önnur, og neminn sem oftast er vitundarstilltur í huglíkama sínum verður að læra að beita huganum að því að skilja hina tvo líkamina, ná stjórn á þeim og nýta til fullnustu máttaröfl þau sem eru ásköpuð hinum þrígreinda manni. Ef til vill er þessi aðferð ekki alveg eins erfið og hinar tvær að sumu leyti, en neminn þarf þó að hefja sig yfir takmarkanir fimmta eðlisþáttarins áður en hann nær verulegum árangri. Þessar takmarkanir stafa aðallega af kristöllun og því sem þið nefnið hroka. Hvoru tveggja þarf neminn sem þroskast af vitsmunabeitingu að sigrast á áður en hann getur þjónað meðbræðrum sínum knúinn

aflvaka kærleiks og vizku.

Hann verður að læra að meta gildi tilfinningaeðlisins og ná jafnframt valdi yfir áhrifum elds á vatn í dulfræðilegum skilningi. Hann verður að ráða gátu geðræna sviðsins, því að þannig áskotnast honum lykillinn að niðurstreymi hugljómunar frá þrenndinni í orsakalíkamann og þaðan í geðlíkamann. Geðræna sviðið geymir einnig leyndardóm fjórða eterska þreplagsins. Þetta skiljið þið ekki strax, en það er gott umhugsunarefni.

Þetta er leið þriðja geislans og fjögurra eigindageisla hans. Hún einkennist af mikilli athafnarorku, tíðum umbreytingum og virkri hagnýtingu hugans í lægri heimunum.

Neminn sem þroskast af vitsmunabeitingu verður að skilja leyndardóm fimmta sviðsins áður en hann er fær um að lifa lífi helgaðrar þjónustu og samtvinna með þeim hætti geislana þrjá. Samfjöllun þurfa allir að ná, en grunnliturinn eða tónninn breytist samt ekki. Þessi þriðja aðferð nær hástigi sínu í næstu umferð sem verður hin fimmta í röðinni. Það verður umferð hinnar æðstu hugþroskunar, og mónadar er þá verða í þróun munu klífa tinda sem engan getur órað fyrir nú á tímum.

Núverandi umferð markar hástig annarrar aðferðarinnar eða kærleika og vizku. Það er fjórða umferð hnattkeðjunnar, og í henni nær geðlíkaminn hæstri sveiflutíðni, enda eru bein tengsl milli fjórða sviðs samræmis og fegurðar, geðlíkamans eða fjórða eðlisþáttarins, ferndarinnar og fjórða kynstofnsins eða hins atlantíska, en það voru Atlantisbúar sem samstilltu geðlíkamann.

Þið ættuð að íhuga nánar þessar samsvaranir.

21. september 1920

Fimm merki þess, að samband hafi náðst.

Í dag komum við að seinasta kafla þessa bréfs og fjöllum um fimm merki þess, að hugleiðingarneminn hafi náð sambandi við meistara sinn.

Þessi merki gera ekki vart við sig í lífi nemans er umheimurinn sér, til dæmis á þann hátt að hann verði kærleiksríkari, andlegri eða hæfari til þjónustu. Um

merki af því tagi ætla ég ekki að ræða í dag. Það sem ég ætla að taka til meðferðar núna eru vísbendingar sem neminn skynjar í efnisheilavitund sinni. En þær bera vitni um, að hann hafi þegar aflokið nokkru af hinum nauðsynlega undirbúningi og sé farinn að nálgast mjög hið langþráða markmið. Þessu þurfið þið að gera ykkur glögga grein fyrir. Ég hef ekki í hyggju að útskýra hin mörgu og mismunandi merki sem í ljós koma þegar neminn iðkar dulfræðilega hugleiðingu með góðum árangri. Ég mun einungis fjalla um einn þátt málsins, sem sé ótvíræða vitneskju þess innan vitundar efnisheilans, að samband við meistarana hafi náðst að meira eða minna leyti.

Umræðuefni okkar einskorðast því við þá reynslu nemans, að hann verði meðvitað var við meistarana eða einhvern sérstakan meistara í efnisheila sínum. Hún fer ekki nema að litlu leyti eftir því hvar hann er staddur á brautinni og hvort hann á langt eða skammt eftir að hliðum vígslunnar. Sumar háþroskaðar sálir geta átt við þetta vandamál að stríða og verið í mjög nánum tengslum við meistarana sinn án þess að hafa lag á að þrýsta vitneskju um það inn í efnisheila persónuleikans. Sumum tekst það fyrr á brautinni en öðrum. Líkamsgerðin á jarðneska sviðinu ræður miklu um árangur, svo og verkið sem unnið hefur verið í fyrri lífum. Stundum hefur verið hægt að þróa jarðneskt starfstæki sem samsvarar nokkurn veginn innra manningnum, en það er algengt, að namar séu komnir á miklu hærri stig á innri sviðunum en hinu jarðneska. Margir af dugmestu starfendum okkar á þessum aldarhelmingi eru einmitt að vinna af sér illt karma með því að notast við ófullnægjandi líkami. En hvað sem öðru líður kemur að því fyrr eða síðar ef neminn er ötull við störf og þjónustu, einlægur og ósérhlífinn í viðleitni sinni og þolinmóður að hlíta settum reglum, að hann verður skyndilega var við eitthvað – í vitund efnisheilans – sem kemur honum að óvörum. Ef til vill er það óvænt atvik, hugljómur eða sýn sem áður hefur verið óþekkt. Hvað sem það kann að vera fylgir því slík raunveruleikakennd og undrun, að engar síðari efasemdir geta kollvarpað sannfæringu hans. Hann veit, að hann *sá, snerti og fann*.

Eins og ég hef oft sagt ykkur, er ómögulegt að ræða þessi efni nema með því að alhæfa á viðum grundvelli.

Sálir þær sem nú eru í þróun eru sextíu milljarðar að tölu, og hver einstök hefur sína keðju af jarðvistum sem eru gerólíkar lífum allra annarra, svo að það er um margt að velja þegar tekið er tillit til þess, að engar tvær sálir hljóta nákvæmlega sömu reynslu. Eigi að síður eru fimm tegundir fyrirbæra það algengar, að ég held, að við ættum að telja þær upp. Við höfum áður vikið lauslega að þeim, en nú get ég gefið nánari útskýringar.

1—Að sjá meistarann og sjálfið í holrúmi hjartans.

Eins og þið vitið, hefur nemanum oft verið sagt að skapa örsmáar hugrænar myndir af sjálfum sér og meistarannum innan eterska hjartans. Honum er ráðlagt að ljúka hugleiðingu sinni með því að ímynda sér eterhjartað og innan þess agnarlítill form af meistara þeim er hann laðast mest að og sjálfum sér. Þetta æfir hann dyggilega á degi hverjum og beitir ímyndunarafli sínu með alúð og umhyggju þangað til myndirnar virðast honum mjög raunverulegar og mótun þeirra næstum ósjálfráður þáttur í hugleiðingu hans. Og loks rennur upp sú stund — oftast þegar áhrif stjarnanna eru hagstæð og tunglið að verða fullt — er hann verður þess áskynja í heilavitund sinni, að þetta eru ekki lengur litlar brúður, heldur er hann sjálfur kominn inn í táknmyndina af sér og stendur frammi fyrir meistarannum í bókstaflegri merkingu og fullum veruleika. Í fyrstu gerist það mjög sjaldan og með löngu millibili, og hann getur ekki haldið vitund sinni kyrrri innan myndarinnar nema nokkrar sekúndur í einu, en með vaxandi framför og alhliða þroskun eðlis hans og þjónustuhæfni verður reynsla þessi tíðari og stendur lengur yfir unz þar að kemur, að neminn á orðið jafnaðvelt með að tengjast meistara sínum á þennan hátt og áður að móta myndirnar.

Hvað gerðist í raun og veru?

Nemanum tókst að gera þrennt:

1—Að samsama sig myndinni innan hjartans og senda þaðan upp bæn um samband við meistarann.

2—Að mynda farveg milli hjartastöðvarinnar þar sem hann leitast við að rót festa vitund sína og samsvarandi höfuðstöðvar. Eins og þið vitið, á hver hinna sjö orkustöðva líkamans sér samvirka stöð í höfðinu. Þegar stöðin í líkamanum og samstæða hennar

í höfðinu tengjast hlýtur maðurinn hugljómun. Í skýringardæmi okkar hefur nemanum tekist að samtengja hjartastöðina og samvirka höfuðstöð hennar.

3—Og það er ekki aðeins þetta tvennt sem honum hefur tekist, heldur hefur hann einnig hreinsað svo vel þann hluta efnisheilans er samsvarar þessari höfuðstöð, að honum er fært að andsvara hinni hröðu sveiflutíðni meistarans og skrásetja réttilega það sem gerst hefur.

2—Að greina sveiflutíðni meistarans.

Þarna er aðferðin önnur. Þegar þráin til hins æðra verður hvað innilegust í hugleiðingariðkun nemans verður hann var við sérstaka kennd eða titring í höfði sínu. Þetta getur komið fram á þrem mismunandi stöðum:

a—Við mænuhöfuðið.

b—Í enninu.

c—Á hvirflinum.

Hér er ég ekki að tala um þá tilfinningu sem gerir vart við sig er dulrænir hæfileikar taka að þroskast með mannum, enda þótt þessi kennd sé henni ekki óskyld, heldur á ég við sérstaka sveiflutíðni sem fylgir snertingu við einn hinna máttugu. Fyrst finnur neminn einungis, að tíðni hans hækkar andartaksstund, og það kemur fram sem gára eða hreyfing innan höfuðsins. Í byrjun geta viss óþægindi verið þessu samfara — ef fundið er til kenndarinnar í enninu getur hún valdið tárarennslí, og ef hún er við mænuhöfuðið eða á hvirflinum er hætt við, að mannum finnist þensla og útvíkkun vitundarinnar verða svo mikil, að höfuðkúpan virðist þrengja að. Þetta jafnar sig við frekari þjálfun, en það stafar af snertingu við einhvern meistaranna. Með tímanum lærir neminn að bera kennsl á þessa sveiflutíðni og greina hvaða meistara hún tilheyrir, því að hver þeirra hefur sína sérstöku tíðni sem nemar hans skynja með ákveðnum hætti.

Oft fylgir ilmur þessari aðferð. Smám saman lærir neminn að hækka sveiflur sínar upp á visst stig, og þar heldur hann þeim stöðugum þangað til hann greinir svartíðni meistarans eða finnur ilminn. Þá leitast hann af fremsta megni við að sameinast vitund kennara síns, ganga úr skugga um vilja hans og skilja það sem hann

gefur bendingu um. Seinna fer meistarinn að nota einhverja þessara aðferða til að vekja athygli lærisveins síns eða láta í ljós velþóknun við hann, en það er ekki hægt fyrr en andsvarshæfni nemans eykst .
. .

23. september 1920

..... Nú eigum við eftir að ræða þrjú seinustu atriðin sem varða merki um samband við meistara. Við höfum þegar vikið að snertingu við meistaran í holrúmi hjartans og hvernig sveiflutíðni hans verður greind. Og enn eru eftir þrjár aðferðir – af mörgum, gleymið því ekki – til að þrýsta inn í efnisheila nemans vitneskjunni um, að hann hafi náð sambandi við meistara sinn.

3–Að þrýsta inn í vitund efnisheilans minningu um fræðslusal meistarans og kennslustundirnar þar.

Með því að ástunda reglubundna hugleiðingu og efla getu sína til að ná réttri sveiflutíðni myndar neminn braut er leiðir hann beint til meistarans síns. Þetta er staðreynd í bókstaflegri merkingu. Ef maðurinn gegnir hlutverki sínu vel veitir það honum réttindi til að hafa samband við meistarana sinn öðru hverju. Það útheimtir, að hann nái góðum árangri í hugleiðingariðkun sinni og ástundi virka þjónustu við mannkynið.

Í fyrstu nær hann þessu sambandi sjaldan, en það verður æ tíðara eftir því sem framfarir hans aukast. Hann fer að muna snertinguna við meistarana sinn þegar hann vaknar af svefni. Hann sér fyrir sér sal meistarans og samlærisveina sína þar. Orð meistarans rifjast upp fyrir honum, ýmsar uppástungur og ábendingar. Þetta er eitt af fimm merkjum þess, að hann sé að ná stöðugra sambandi við meistarana sinn með hæfni er hann þroskar með sér í hugleiðingu.

4–Að ávinna sér orsakavitund.

Neminn sem ávinnur sér orsakavitund þótt ekki sé nema að takmörkuðu leyti hefur þar með öðlast getu til að heimsækja veröld hinna máttugu. Hæfileiki til abstrakt hugsunar og hugleiðslu, til að hefja sig upp yfir takmarkanir tíma og rúms, heyrir undir máttaröfl orsakalíkamans, og þar eð öll sálarheildi lúta stjórn

einhvers meistara hefur meðvituð þroskun orsakavitundarinnar ævinlega í för með sér snertingu og samband við meistaran.

Margar sálir komast óvitandi í snertingu við sál sína og sjá smáglampa af orsakavitundinni um stundarsakir, en þegar neminn getur orðið hafið sig upp vitandi vits, magnað sveiflutíðni sína og flutt vitundarstillinguna inn í orsakalíkamann, jafnvel þótt það vari ekki nema andartak, er hann kominn í meðvitað samband og hefur stillt sveiflur sínar til samræmis við tíðni meistarans og heildis hans. Vera má, að fyrst um sinn muni hann ekki greinilega í efnisheila sínum hvernig snertingin átti sér stað, ef til vill gerir hann sér ekki ljóst, að hann sá meistarann og heyrði orð hans, en hann hefur hlítt reglunum vitandi vits og komizt í snertingu við þögn hinna háu sviða, lögmálið bregst aldrei, og hann er kominn í samband. Sumir lærisveinar þekkja meistara sína vel á innri sviðunum og starfa þar undir handleiðslu þeirra, en mörg líf geta liðið áður en þeir gera sér grein fyrir verkunum lögmálsins og tekst að mynda farveginn sem leiðir til meðvitaðs sambands.

Með tímanum verður neminn leiknari í að ná sambandi unz hann getur hvenær sem er gengið úr skugga um vilja meistarans og átt aðgang að hjarta hans.

5-Tónninn sýnir leitandanum, að sigur er unninn.

Þessi fimmta aðferð er ekki eins algeng og hinar, en hæfir betur lunderni sumra nema.

Neminn iðkar sína venjulegu hugleiðingu. Hann leggur sig í líma dag eftir dag og leysir af hendi störf sín á öllum þrem sviðunum. Hann hækkar sveiflutíðni sína jafnt og þétt og ástundar kærleiksríka þjónustu í ytra lífi sínu jafnframt því sem hann neytir allra krafta í innri viðleitni.

Svo kemur að því á einhverri sérstakri hugleiðingarstund, að hann heyrir allt í einu tón er virðist klingja innan í höfði hans eða óma frá hjartanu. Þetta er ekki bergmál orðsins helga sem stundum getur vakið andsvar frá sálinni ef maðurinn ómar það í ákveðinni tónhæð, heldur kemur það sem afleiðing eða hástig hugleiðingarinnar, og tónninn mun enduróma innan orkustöðvarinnar svo greinilega, að hann gleymist aldrei aftur. Hann er einnig merki þess, að árangri

hafi verið náð. Samband er komið á við meistarann, og hann hefur andsvarað með því að óma sálartón nemans.

Í rauninni er það þetta sem liggur að baki hinum hefðbundna sið, að dyravörðurinn við launhelgar heildisins svari leitandanum er sækir um inngöngu. Þegar rétt er farið að ómar umsækjandinn inngangsorðið í sinni eigin tónhæð og reynir að finna þá tóntegund er særir fram andsvar frá sálinni. Dyravörðurinn tónar svar sitt á sömu klingjandi nóttunni og samtengir þannig með mætti hljóðsins manninn og meistarann er stjórna mun athöfninni. Þannig kemst sérhver meðlimur heildisins í samband við meistarann, sumpart af eigin rammleik og sumpart með aðstoð þriðja aðilans eða dyravarðarins.

Eftir því sem tímar líða munu menn öðlast dýpri skilning á þessu atriði, og þá verður reynt að láta tóninn enduróma milli þeirra sem inn koma og hinna er gæta þröskuldarins. Þegar það tekst fullkomlega þarf ekki aðrar varúðarráðstafanir, en nú á dögum er það ekki hægt.

Heildi verða samsett eftir því sem sálar myndanir og einstakir meistarar segja til um. Sá sem stendur vörð við innganginn mun þekkja heildistóninn, og enginn fær aðgöngu nema hann ómi hann annað hvort í hærri eða lægri oktövuinni. Hér á ég við heildi sem helga sig innri andlegri þroskun og taka beinan þátt í starfi meistarans við að þjálfra lærisveina sína og reynslunema. Önnur heildi sem mynduð eru úr ólíkum einingum á öðrum geislum og undir handleiðslu annarra meistara munu nota aðrar aðferðir til að verja dyr sínar, en um þær verður fjallað síðar.

Þegar nemandi heyrir þennan innri tón í hugleiðingu sinni ætti hann að reyna að leggja hann á minnið og þroska með sér hæfileika til að bera kennsl á hann og beita honum. Það er ekki auðvelt í fyrstu, vegna þess að þá kemur tónninn óvænt og varir stutt. En með tímanum og frekari þjálfun þegar nemandi tekst aftur og aftur að kalla fram andsvar getur hann smám saman lært réttu aðferðina og séð hvaða orsakir valda því, að þessi sveiflutíðni kemst á hreyfingu.

Eins og ég hef áður sagt, er hér aðeins lýst fimm af mörgum merkjum þess, að samband hafi náðst við meistara. Síðar verða gerðar skýrslur um aðferðir til

að ná sambandi og hentugustu stundir til þess, og með þeim hætti mun mikil þekking fást, en það verður ekki fyrr en hugleiðingarskólarnir eru teknir til starfa undir stjórn meistara með jarðneska vitund. Að lokum vil ég benda á, að það hlýtur ávallt að verða hlutverk nemans að kalla fram andsvar meistarans, og það fer eftir því hversu alvarlega hann vinnur störf sín, hve helgaður hann er þjónustu og háður karmískum takmörkunum hvenær hin mikla stund rennur upp. Þegar hann verðskuldar orðið andsvar mun það birtast í stjórnnum hans, og ekkert getur hindrað eða tafið framgang þess. Og í rauninni getur heldur ekkert flýtt fyrir honum, svo að neminn ætti ekki að sóa tíma sínum í dapurlegar vangaveltur um andsvarsleysi. Hann á að láta sér nægja að hlíta settum reglum, hagnýta formin sem honum hafa verið látin í té, íhuga leiðbeiningarnar og fara eftir þeim, vinna af kappi og þjóna meðbræðrum sínum. Þegar hann hefur gert það eftir beztu getu, greypt fínna efni í þrjú grófari starfstæki sín og samtengt þau orsakalíkamanum þótt ekki sé nema andartak, kann svo að fara, að hann sjái, heyri og skynji allt í einu eitthvað nýtt og óvænt, og eftir það getur hann sagt með sannfæringu, að trúin sé ekki lengur blind og þráin til hins æðra ummyndað í þekkingu.